Διόνυσος

ἆ.
βούλῃ σφ᾽ ἐν ὄρεσι συγκαθημένας ἰδεῖν;

Πενθεύς

μάλιστα, μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ σταθμόν.

Διόνυσος

τί δ᾽ εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν;

Πενθεύς

λυπρῶς νιν εἰσίδοιμ᾽ ἂν ἐξῳνωμένας.

Διόνυσος

ὅμως δ᾽ ἴδοις ἂν ἡδέως ἅ σοι πικρά;

Πενθεύς

σάφ᾽ ἴσθι, σιγῇ γ᾽ ὑπ᾽ ἐλάταις καθήμενος.

Διόνυσος

ἀλλ᾽ ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν ἔλθῃς λάθρᾳ.

Πενθεύς

ἀλλ᾽ ἐμφανῶς: καλῶς γὰρ ἐξεῖπας τάδε.

Διόνυσος

ἄγωμεν οὖν σε κἀπιχειρήσεις ὁδῷ;

Πενθεύς

ἄγ᾽ ὡς τάχιστα, τοῦ χρόνου δέ σοι φθονῶ.

Διόνυσος

στεῖλαί νυν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.

Πενθεύς

τί δὴ τόδ᾽; ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ;

Διόνυσος

μή σε κτάνωσιν, ἢν ἀνὴρ ὀφθῇς ἐκεῖ.

Πενθεύς

εὖ γ᾽ εἶπας αὖ τόδ᾽: ὥς τις εἶ πάλαι σοφός.

Διόνυσος

Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε.

Πενθεύς

πῶς οὖν γένοιτ᾽ ἂν ἃ σύ με νουθετεῖς καλῶς;

Διόνυσος

ἐγὼ στελῶ σε δωμάτων ἔσω μολών.

Πενθεύς

τίνα στολήν; ἦ θῆλυν; ἀλλ᾽ αἰδώς μ᾽ ἔχει.

Διόνυσος

οὐκέτι θεατὴς μαινάδων πρόθυμος εἶ.

Πενθεύς

στολὴν δὲ τίνα φῂς ἀμφὶ χρῶτ᾽ ἐμὸν βαλεῖν;

Διόνυσος

κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.

Πενθεύς

τὸ δεύτερον δὲ σχῆμα τοῦ κόσμου τί μοι;

Διόνυσος

πέπλοι ποδήρεις: ἐπὶ κάρᾳ δ᾽ ἔσται μίτρα.

Πενθεύς

ἦ καί τι πρὸς τοῖσδ᾽ ἄλλο προσθήσεις ἐμοί;

Διόνυσος

θύρσον γε χειρὶ καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας.

Πενθεύς

οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.

Διόνυσος

ἀλλ᾽ αἷμα θήσεις συμβαλὼν βάκχαις μάχην.

Πενθεύς

ὀρθῶς: μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπήν.

Διόνυσος

σοφώτερον γοῦν ἢ κακοῖς θηρᾶν κακά.

Πενθεύς

καὶ πῶς δι᾽ ἄστεως εἶμι Καδμείους λαθών;

Διόνυσος

ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν: ἐγὼ δ᾽ ἡγήσομαι.

Πενθεύς

πᾶν κρεῖσσον ὥστε μὴ 'γγελᾶν βάκχας ἐμοί.
ἐλθόντ᾽ ἐς οἴκους ... ἃν δοκῇ βουλεύσομαι.